

KAPITOLA 4

Vždycky když jsem večer pila, byla jsem druhý den zmatená. Dnes to bylo stejné. Nejdřív jsem ani nevěděla, kde jsem. Stěhování a všechny ty události kolem byly tak abstraktní, že jsem si chvíli byla jistá, že se mi to všechno jen zdá.

Přece není možné, aby na tomto světě existoval někdo jako Alexander White nebo Zayden Williams.

Pak jsem ale otevřela oči a uviděla na své posteli někoho sedět. Okamžitě jsem se posadila a on se na mě podíval.

„Čauky,“ začal. „Včera ses k nám nepřidala.“

„Alexandře, co tady sakra děláš?“ vyjekla jsem a přitáhla si peřinu výš. Hrozně mě bolela hlava.

„Říkej mi Xandere. Nelíbí se mi moje celé jméno. To, že jsi se k nám včera nepřidala, bylo smutný, ale chápu to. Lily ti o večeri neřekla, takže bylo v pohodě, že už jsi měla nějaký plány. Máš něco i na dnešek?“

„Jo,“ zamumlala jsem, znovu si lehla, otočila se k němu zády a na chvíli zavřela oči.

„Co?“

„V klubu je večírek pro prváky z mého oboru. Možná tam půjdu, protože se chci konečně s někým seznámit.“

„Dobře, půjdeme s tebou.“

„Pro prváky z mého oboru, sakra,“ zabručela jsem.

„V pohodě... Večírek stejně nezačne dřív než v deset, takže než odejdeš, dáš si s námi večeri. Co ty na to?“

„Hmm... Ve třech?“

„Klidně ve třech, jestli nechceš ostatní.“

„Bez Zaydena Williamse?“

„Je na tebe tak nasranej, že by stejně nepřišel. Neboj se. Půjdeme jen my tři, já, ty a Lily. Pokud nechceš jíst radši tady, můžu sehnat kuchaře nebo si objednáme jídlo.“

„Můžeme si něco uvařit,“ navrhla jsem stále napůl v polo-spánku. „Bolí mě hlava.“

„Neumím vařit,“ odpověděl pobaveně. „Pojď. Zajdeme na snídani, za chvíli se z toho dostaneš.“

Jak může dvacetiletý kluk neumět vařit?

„Myslíš?“

„Jo, myslím.“

„A kde je Lily?“ zeptala jsem se a sedla si. Promnula jsem si obličej a pak se podívala na Whitea.

Měl na sobě tmavomodré oblekové kalhoty a bílou košili, vlasy měl pěkně sčesané dozadu.

„Nevím. Ráno si někam vyšla s Gabby, Shawnovou přítelkyní. Neříkala, kam jdou.“

Zakoulela jsem očima, protože mě to nijak nepřekvapilo. Nicméně nebyla jsem ta, kdo s ní chtěl strávit den, takže mi to ani nebylo líto.

„A říkala, kdy se vrátí?“

„Ne. Říkala, že ji nemám čekat na oběd, takže asi odpoledne,“ odpověděl, na což jsem si odfrkla.

„Vstávej a jdeme. Dneska mám den pro Rosie.“

„Ale já nemám den pro Xandera!“ zaječela jsem a snažila se zůstat vážná.

„Den pro Rosie se vyznačuje tím, že je to den, kdy je čas věnován Rosie, ne Xanderovi. To znamená, že nemusíš mít den pro Xandera, abychom mohli slavit den pro Rosie,“ vysvětlil mi se